Vasta ajetun päälaen iho hilseilee. Vuosien valkaisemat hiukset on kyyditetty rikkalapion kautta isompien autojen lavoille. Hassua ajatella, mihin kaikkeen rahaa voikaan käyttää. Kaksi miestä astuivat huoneeseen, jossa kolmas jo makasi odottamassa. Saapuneet miehet olivat kolmatta nuorempia, toinen vielä toistakin vuosikymmeniä jäljessä. He ojensivat kätensä kohti ja kolmas tarttui niistä vuoron perään heikosti puristaen. Tätä tarinaa ei oltu kirjoitettu erityiseksi. Se oli yksityiskohtiaan myöten täysin samanlainen kuin kaikki muutkin. Päältäpäin se vain heijasti valoa hieman erikulmassa kuin joku toinen. "Hei! miten menee?" "Terve" "Kuinka päivä on sujunut?" "Pikkuhiljaa" Päivä oli kuin yö. Ei jaksanut kolmas mies nostaa katsettaan. Ei nostaa päätään tai edes kunnolla osoittaa sormellaan kaapin paikkaa. Elämä alkoi viedä voittoaan. Elämä oli siitä ikävä kilpakumppani, että koskaan se ei suostunut häviämään. Ei edes silloin, kun joku olisi sen todella ansainnut. "Ulkona on aika lämmintä" "Kevät tekee tuloaan" "Lumet on jo sulanut" "Lumet on sulanut teiltä, mistä on aurattu enemmän. Muuten sitä on vielä paljon. Varsinkin kasoissa" Tämä sai toisen, nuorimman, miehistä ajattelemaan. Lumet olivat sulaneet vasta teiltä. Keinotekoisesti auran avulla. Kolmas katsoi heitä. "väsyttääkö?" "Kyllä" Toinen miehistä ojensi kolmannelle karkin. Sellaista karkkia ei tarvinnut pureskella pitkään. Kolmas mällitti karkkia silti kovin pitkään. Sinä aikana lunta suli jo monta grammaa. Mies nielaisi karkin. "Oletko katsonut telkkaria?" "En ole viitsinyt" Toinen miehistä tuijotteli ulos ja kengänkärkiinsä. Ensimmäinen oli hiljaa ja kai mietti. Toinen olisi ainakin miettinyt. Hän miettikin. Teki työtä ensimmäisen puolesta, koska tiesi, ettei ensimmäinen siihen pystyisi. Auttoi ikään kuin mietintätyössä. Toinen pyöritteli päässään, kuinka elämä voittaisi. Milloin lumi sulaisi ja kevät päättyisi? Kuinka hiljainen hyväksyminen ja liplatus katuviemäriin suoritettaisiin? Miltä se tuntuisi? Ehkä vapauttavalta. Lunta oli ollut niin kauan. Ajatus siitä, että talvi olisi ollut kiva ja jollain tavalla hyödyllinen oli unohtunut jo monta vuotta sitten. Vaikka se pahalta tuntuikin, molemmat miehistä, luultavasti kolmaskin, ajattelivat vain kesää. Ikuinen talvi ei ollut mahdollinen eikä millään tavalla hyväksi. Ei edes rationaalisesti järkevää. Miehet lähtivät, puristivat kolmannen kättä ja toivottivat hänelle voimia. Miehet tulisivat uudelleen. Kolmas sulki silmänsä. Miehet sulkivat oven. Räystäältä tippui vettä.